

Harmadik fejezet

Kocka kockával

Azta..., de rég ébredtem már ilyen energikusan és vidáman - úgy érzem, ez jó nap lesz. Hiába hétfő meg a többi babona, én ezekben nem hiszek. Egy dologban hiszek és az a reggeli zuhany. Felfrissít, tisztít, és jó érzéssel tölt el. Én legalább is azok közé tartozom az osztályból, akik figyelnek a higiéniára, nem úgy, mint egyesek. Túlesek a szokásos dolgaimon ezen a szép reggelen, és fel is készülök a napra.

Fogmosás után mindig furcsa érzés enni. Bármit eszek, mentolos íze lesz és hát az nem a legjobb. De ha a testünk tiszta, akkor talán picit az elménk is az. Rám is fér mindkét helyen a tisztaság. Az a tegnapi filozofálás a kocka felett - érdekes volt. De tényleg úgy gondolom, lehetne néha más az életem. Jobb. Mindig úgy látom, hogy mindenki más boldogabb, magabiztosabb, jobb, mint én... De próbálom inkább itthon hagyni ezt a gondolatot és boldogan suliba indulni. Talia mégis csak jobban észrevesz, ha mosolygós vagyok - remélem.

Szokatlanul nagy csend van itthon. Lehet, hogy korábban mentek dolgozni a szüleim. Az biztos, hogy nem bújócskáznak, nem lenne hely hova bújni. Bezzeg a Francis... Azoknál vagy tíz ember elférne kényelmesen saját magánszférával. Itt meg... hagyjuk! De ahogy látom, csináltak nekem kaját, amit el tudok vinni. Nem elég, hogy korábban keltek, hogy dolgozzanak, még rám is gondoltak. Bárcsak valahogy viszonzni tudnám nekik ezt a sok áldozatot. Hátha sulis után majd képes leszek támogatni őket. De még előtte ki kellene járni azt, szóval indulok is, nem akarok elkésni.

Ez már egy gördülékenyebb, hiteles indulás, nem úgy, mint a szombati produkcióm. Olyat, remélem, többé nem csinálok. Bár mondjuk, most is szívesen mennék Taliával, de nincs ma első órája. Azt hiszem, sosem érhető el reggel online, ezért gondolom így. Vagy csak rájött, hogy folyton nézem a profilját és korlátozott engem – ez benne lehet. Pedig az elmúlt napokban jól éreztem vele magam, de csak nincs semmi baj. Lehet, hogy beszélnem kellene vele erről - rontani talán nem rontok vele.

De lassan végre beérek a suliba, kíváncsi vagyok, segítenek-e majd a kockát kirakni a többiek. Szerintem bírnak, de néha úgy érzem, mindig én vagyok a viccelődés áldozata és ez nem esik jól. Ilyenkor úgy lennék valaki másnak a bőrében, szeretném érezni, milyen adni és

nem csak kapni. Hátha visszaadja nekik majd az élet valahogy, én próbálok ezek felett elsiklani. Ha látják, hogy engem tényleg megbántanak, akkor rákapnak az ízére, és sose hagyják majd abba - ezt főleg nem szeretném. Csak olyan jó lenne, néha közelebb kerülni a kemény maghoz. Nem egyedül enni, nem utolsó választásnak lenni fociban, nem mindig a hetesnek lenni... Hiába próbálok változni, a többiek tudomást sem vesznek rólam. Na, jól elrontottam ezt a szép reggeletem az agyalással megint – gratula, George... Lassan kezdődik a fizika óra, majd az alatt kockázok, szerintem.

- Jó reggelt osztály, kérem, álljanak fel! - mondta Henson tanár úr.
- Jó reggelt kívánok! - válaszolt az osztály többsége.
- George, mint hetes, kérem, jelentsen!
- Tisztelettel jelentem, Henson úr, hogy a mai napon nincs hiányzó az osztályban.
- Bárcsak, te az lennél, nyomi! - jött hátulról halkan.

Inkább úgy tettem, mintha nem hallottam volna. Fogadni mertem volna, hogy a kötekedő duó volt az, David és Joseph. Joseph már vasárnap is egy gyökér volt a csoportban, amikor focit szerveztem, de úgy néz ki, amióta mellé ült David, ő is megváltozott. Pedig David egy jó gyerek. Vagyis úgy hallottam, mert engem még sose hívott meg egyik bulijára sem. Állítólag "Helyes Buli"-nak hívja azokat, és hát szerintem, ez elmond mindent arról, hogy mit gondolhat rólam. Sosem voltam hozzá rosszindulatú, de ha ő úgy döntött, hogy velem nem keresztezi az útjait, ez van. Nem lehet mindenkinek megfelelni és nem is kell.

Már fél órája sugdolózik az a két jómadár, de szólni nem merek nekik, mert úgyis én húzom a rövidebbet. Inkább elkezdem a Rubik kockát rakosgatni, hátha rájövök, hogy kell - talán nem is olyan nehéz. A zöld a kedvenc színem, ezért szerintem, kezdek azzal. De mit kezdjek, nem tudom. Talán előtte össze kellene keverni - hülyegyerek. Néha tényleg tudok olyan buta lenni, mint ahogy gondolják a többiek.

- Hallod Carl? Pszt, keverd már meg nekem! - kértem meg a padtársamat.
- Ez meg mi? Te, egy ilyen kockát! Sose láttalak még semmi logikai dolog közelében - nevet.
- Naa, néha újat kell húzni. Megkevered nekem akkor?
- Persze, pajti, adjad!

3 Toldi-Takács Máté Soma: Varázskocka (részlet)

Húha, ez össze lett keverve rendesen. Na, akkor kezdjünk neki, de ne túl feltűnően, a végén még rám szól a tanár. Nem akarnám, hogy elvegye az új kockámat. Hátha nem nehéz ez a kocka dolog, pár nap és belejövök - remélem.

- Köszönöm a figyelmet, két nap múlva akkor folytatjuk az összefoglalást, jövő héten pedig dolgozat!
- MICSODAA?? - jegyeztem meg kissé hangosabban.
- Mi az Philips, nem tetszik valami? - von kérdőre a tanár.
- De-dehogy is, minden rendben, hajrá dolgozat, huhúú!
- Azért szemtelen se legyen! Vékony jégen járkal, George Philips!
- Vi-viszlát, sietnem kell matekra.

Próbáltam rövidre zárni ezt az affért a tanárral. Legalább a kockázásomat nem vette észre - nem is jutottam messze. Ez még jobban össze van zavarva, mint a kapcsolatom Taliával. Én keverek mindent, de nem haladok előrébb, mind a kettő esetében. De kövi órára lehet, hogy elteszem, a matektanárral jóban vagyok, megtisztulem ennyivel.

- Szeva, George, mi van? Nem megy a kis buta kockád? - kérdi Joseph.
- De megy, csak idő kell.
- Idő. Ez is egy módja annak, hogy hülyének hívd magad.
- Mit akarsz, nem hátul ülsz? - kezdek feszült lenni.
- Sajnos de, onnan egész nap látom azt a gyökér fejed.
- Most ezt miért kell? Mit tettem ellened?
- Semmit, csak szívatlak öreg - mondja nevetve.
- Ja, gondolom.
- Na, nem kell flegmázni.
- Jól van, most már elég lesz! Menj innen! - szólok neki emelt hangon.
- Minek teszed most el, előző órán is... Aaah, tudom. Jön a kis szerelmed, Sophia tanárnő.
- Nem, nem azért!! És nem, ne-nem a szerelmem.
- Gondolom, nyalifali - ezzel le is lépett.

Juj, de gyűlölöm ezt az embert. Eleve ő az, aki minden tárgyban úgy kapja meg a jobb jegyet, hogy könyörög a tanárnak és lóg rajtuk. Most azért, mert én Miss Oliveirával jóban vagyok, nem jelenti azt, hogy szerelmes lennék belé. De nem érti meg a kétbites fejével a srác. Már két éve - ha nem több - ez a téma. Jól elrontotta nekem ezzel ezt az órát. Alig tudok így

figyelni. A tenyeremről ömlik a víz, kezeim reszketnek, fogaim csikorognak egymáson... Bárcsak egyszer venném a bátorságot, és pofán verném ezt a gyereket - de én nem ilyen vagyok.

Nem baj, már csak pár óra és vége a napnak. Most egy helyettesítés jön, lesz időm kockázni. Meg talán keresni valakit, aki segít, de még picit magamtól. Szünetben már elkezdem, és addigra már a kezemben lesznek a mozdulatok.

- Cső George, hogy megy a Rubik kocka? - kérdi Denzel.
- Szia megyeget lassan. Hogy vagy? Szombaton a kocsiban zavarosan váltunk el.
- Jaj, ne aggódj, semmi gond, én bírlak. Inkább te jól vagy-e? Mekkora egy pöcs az a Joseph!
- Ne is mondd... Ne foglalkozz vel...
- Mi van öcsi, még most se megy? - szólt be David.
- De tanulgatom.
- Ja, ja, gondolom. Gondoltam, megkérdezem, holnap tartok egy házibulit, jönnél... Ooh, várj! Helyes Buli lesz, neked oda esélyed sincs bejutni. Tessék - letett 20 £-ot elé. - Költsd valami szépre.

Nem értem ezt a mai napot. Rossz lenne a kisugárzásom? Miért állnak most belém ennyien? David nagyon megváltozott. Valahonnan rövid idő alatt hatalmas pénzhez jutott, és azóta új göndör haj, arany ékszerek és órák, dizájner ruhák és táskák, hétköznapi bulik... Ez nem élet. De közben meg biztosan van jó oldala is. Annyi mindent kezdenék vele, ha nekem lenne annyira sok pénzem és időm, mint neki - de nincs.

Szerencsére már csak egy tesi van hátra és léphetek innen. Szörnyű lett ez a hétfői nap, de mi mást várhattam. Remélem, játék lesz, és valahogy kiadhatom a gőzt. Ha kell, felkenem a falra Josephet, ha adódik rá alkalom. De jó lenne!

- Üdv, osztály, jól vagyunk? Ma foci lesz, szóval remélem, mindenki készen áll!

Na, szuper hír! Ami még jobb, hogy Denzel és Carl egy csapatban vannak, hátha én is oda kerülök - így lett. Beraktak belső védőnek, hát meglátjuk, hogy sül el. Joseph ellenünk van, szóval lehet, hogy kiadom a gőzt. Adandó alkalommal olyat csúsztok alá, többé nem szól majd be – és nem áll fel. Eddig egészen jó meccsem van, szerelések, blokkolások - megállíthatatlan vagyok. Elöl viszont kevésbé vagyunk élesek. Egy eladott labda és támadnak is. Pont Joseph jön felém, szerintem, itt az idő - csúsztam és el is találtam a lábát.

- Mit képzelsz magadról, ember? - ordít felém.

5 Toldi-Takács Máté Soma: Varázskocka (részlet)

- Jaaj, bocsí nem gondoltam át, ez buta volt tőlem - válaszoltam gúnyosan.
- Ezt még megjáród!

Le kellett kísérni a pályáról és be az orvosiba. A kis kedvese, David ment vele. Ezután nem sokkal később vége is lett a tesinek, mentünk is öltözni. Mind csendesen sétáltunk egymás mellett, nem volt már erőnk beszélgetni, de az öltözőből hangok szűrődtek ki.

- GEORGE!! - ordítják a nevem.
- Mit csinálsz a cuccom felett David?
- Itt a kis hülye, jelentéktelen kockád! Törjem szilánkosra, mint te Joseph bokáját? – kérdezi fenyegetően.
- Ember, meg ne tedd, kérlek...
- Hogy lásd, kivel van dolgod! - nem vágta földhöz, de összekeverte az egészet, rosszabb, mint volt. - Ennyivel beérem mostanra, de nyitott szemmel aludj, öcsi.

Olcsón megúsztam, ha úgy nézzük. De megérte az biztos. Talán így egy picit jobban tisztelnék, vagy figyelembe vesznek ezután - látták mire vagyok képes. Örülök, hogy nem törte szét a kockát. Mégis csak a nagyszülőké volt, így egészen különleges. Nem akartam, hogy játsszon vele bárki más, de ez van. Lehet, hogy mára leteszem, és majd holnap folytatom. Beteszem a padomba, ott nem lesz baja, és kevesebb az esélye, hogy véletlenül otthon hagyom. De szerintem, el is indulok hazafelé.

- Szia, George, megvársz? - szólt hozzám valaki.
- T-Talia? Persze, hogy megvárlak - elpirultam.
- Sétáljunk haza, úgy látom, rád fér egy kis beszélgetés. Mesélj, mi volt ma? - átkarol séta közben.

Hirtelen minden problémám köddé vált, ahogy hozzám ért. Mint egy angyal azzal a sötétkék szemével és arany hajával. Nem értettem semmit, amit mondott, az ajka úgy csillogott, mint az utcai lámpák fénye a járda pocsolyáiban. Nem tudom, miket mondhattam neki, de annyit tudtam, hogy ennél jobb helyen jelenleg nem is lehetek, és hogy örökké vele szeretnék maradni.

De sajnós, hazaértünk, vagyis ő. Elkísértem. Bár régóta ismerjük egymást, sose mutattam meg neki, hol élek - nem mertem. Félek, hogy az alapján ítélné meg, hogy milyen körülmények között élek, és akkor még ez a plátói kapcsolat is elszállna. Ahh, hullámvasút ez a mai nap. Inkább elteszem magam holnapra, hátha jobb lesz, már elfáradtam, azt sem tudom, hol vagyok.

Negyedik fejezet

Furcsa frusztráció

Úristen, már reggel van? Fogalmam sincs, hogyan, de olyan mélyen aludtam, mint még soha. Testem izzadt, kezeim zsibbadnak és a szememet alig bírom nyitva tartani. Csak nem leszek beteg! Remélem, nem. Teljesen szokatlan érzés van bennem - én nem szoktam beteg lenni -, ez érdekes. Megpróbálom összekapni magam és elmenni mosdóba, hátha az arcmosás majd segít rajtam.

Nem is látom, merre megyek, csak emlékezetből sétálok a lakásban - kevés sikerrel. Mintha nem otthon lennék, furcsa minden. Lehet, hogy Taliánál vagyok? Csak nem!? Nem szeretném, ha elfelejtenék egy olyan napot, amikor vele voltam. Most már tényleg muszáj sietnem a mosdóba megmosakodni. Na, végre, nagy nehezen eldöcögtem a mosdóhoz. Ittam volna? Vagy miért vagyok a megszokottnál is jobban szétszórva? Mindegy, inkább mosakodjunk meg. De jól esik a hideg v... ÁÁÁÁ! M-mi az Isten! Ez egy álom lenne? Vagy rémálom, most álmodok?

- David, mi a baj? - hallok felnőtt hangokat.
- D-David?? - kérdezem zavartan.
- Minden oké? Miért beszélsz ilyen furcsán?
- Mi-minden rendben... Apa.
- Apa? Mi van veled, David, Carlos vagyok az osztálytársad. Öcsém értem, hogy buli lesz ma nálad, de ennyire előre alapozol? Hehe.

Nem értem, mi történik. Belenéztem a tükörbe és nem magamat láttam, hanem... hanem Davidet. De ez hogy lehetséges? Ne-nem is álmodok, meg érzem, hogy ébren vagyok, de teljesen össze vagyok zavarodva. Ez mégis hogy történhetett? És hol vannak a szüleim? Vagyis David szülei. Meg mit keres itt Carlos? De nem kérdezhetem meg, mert lehet, hogy gyanakodni kezdene, hogy valami nincs rendben. Muszáj, hogy Davidként viselkedjek, hogy más ne jöjjön erre rá. Hogy fogom én ezt kivitelezni a suliban egész nap - nem tudom. Találkozzak magammal, vagy keressek egy dokit - teljesen tanácstalan vagyok.

- Hé, D! Jössz velem suliba? - kérdi Carlos.

- Persze tesó, mehetünk, egy pillanat.

Szörnyű így beszélni, te jó ég! Ennél azért én értelmesebb vagyok, de muszáj játszanom a karaktert. Gyorsan elkészülök a sulira, és útközben próbálok megtudni néhány dolgot Carlostól. Nem szeretnék feltűnést kelteni!

- Carlos, mikor is lesz ma a buli?
- Délután ötöt írtunk a csoportba a többieknek. Dresszkód nincs, de mivel ez a Helyes Buli, úgylát csak a jófejek lesznek, ne aggódj.
- Ja, igen a Helyes Bulik.
- Hallottam, mi történt Josephfel, remélem, meggyógyul. Nagy köcsög az a George, sose bírtam.
- J-Ja, nee is mondd, chh... M-Mekkora nyomi az az ember - válaszoltam nagy nehezen.
- De nem reagáltak sokan, most ez kisebb és rövidebb buli lesz, biztosan akarod?
- Persze, nyomjuk tesó! Én, David Blaire, ne tartana egy bulit egy random kedden? Ne viccelj már!
- Na, ezt már szeretem öreg. Induljunk a suliba!

Elindultunk a suliba Carlossal. Vajon miért fontos Davidnek ennyire, hogy bulit tartson egy ilyen szokatlan és rossz pillanatban. Nincs semmiféle ünnepelni való dolog, születnap, siker, semmi. Egy dologban jó David, hogy bántson másokat. És nekem most egész nap egy ilyen nagyképű majmot kell játszanom - szuper.

*

Még szerencse, hogy a mai nap rövid, öt óránk lesz, azt hiszem. Ha vége a sulinak, hazasietek - vagyis Davidékhez -, és próbálok még több dolgot kideríteni a buliról és hát... Davidről. Egy nagyon szép tiszta lakásban voltunk és úgy nézett ki, mindene megvan. Legújabb telefon, óra, füles. Modern szobák és csilivili konyha. Akinek ilyen élete van, miért teszi tönkre másokét? Mindig felvág, hogy neki mennyi pénze van. Nem értem. A szülei fontos emberek lennének? Mellesleg, miért nem voltak otthon? Nagyon el vagyok veszve. Lehet, hogy a suliban oda megyek „magamhoz” és kiderítem, mi folyik itt.

- Szeva, David, Joseph hogy van?
- Cső Albert, jól van, köszi. Te jössz ma a bulimra?

- Milyen buli?

A fenébe... Elfelejtettem, David-szerűen kell gondolkodnom, hát Albert lehet, hogy nem kerülne be egy Helyes Buliba.

- M-Mármint jössz ma bud...ra? Tegnap is együtt mentünk az egyik szünetben - próbáltam menteni a helyzetet.
- Öö oké, mehetünk.

Nem értem, bepánikoltam. Minél hamarabb meg kell keresnem magamat. Hol lehetek ilyenkor? Biztos, hogy Miss Oliveirával beszélgetek a folyosón. Nincs első órája, és ilyenkor megengedi, hogy beszélgessek vele. Van még két percem a csengőig - sietnem kell. A felettem lévő emeleten kellene, hogy legyek - rohanok a lépcsőn. Szerintem látom is magam.

- GEOR... - kiabáltam, de közbevágtak.
- Mr Blaire, hova ennyire sietősen? - állított meg az igazgató helyettes. - Egy perc múlva csengő, forduljon meg és menjen a termébe!
- Csak szólni akartam George-nak, hogy jöjjön órára.
- Nem kell, már beszéltem vele. Meg amúgy is én helyettesítek ma nálatok, nincs itt az új biológia tanár. Szóval egy-kettő, irány lefelé.

Nem tudtam eljutni magamhoz, még szerencse, hogy egy csoportba járunk, így talán lesz esélyem a beszélgetéshez. Addig leülök a helyemre. Helyesbíték, David helyére. Mivel Joseph nem jöhetett suliba, így egyedül kell hátul ülnöm. Nagyon sok ez így nekem most, és nem jövök rá, mi történik. Én meg sehol se vagyok - de akkor merre?

- Elnézést, Igazgató helyettes! Mondta, szólt George-nak, de már tíz perce semmi. Tud valamit róla?
- Ülj le, kérlek, mindjárt mondom. Osztály! - tapsolt hármat. - Ahogy láthatjátok, eléggé foghíjasan vagyunk ma. Ez azért van, mert jön majd egy cég látogatóba, és páran az osztályból jelentkeztek segíteni. Nektek ezt nem mondta Miss Oliveira tegnap?

Akkor mindent értek. Tényleg sokat beszélgetek azzal a tanárral, de nem adok át minden infót a többieknek, a javát megtartom magamnak. Ezt is jó tudni, hogy nekik ez ilyen érzés. De akkor ma hogy találkozzak magammal? Lehet, hogy a következő órán megkeresem Denzelt, hátha ő tud segíteni valamit. Bár a mostani énemmel - Daviddal - nem tudom, mennyire van jóba, majd meglátjuk.

Most dupla tesi jön, ha játszunk, talán lesz esélyem elkapni Denzelt. Elég hamar beértem az öltözőbe, muszáj megtalálnom őt, beszélnem kell vele. Ő az, aki közel van hozzám mostanában, lehet, hogy este beszéltem vele még a történetek előtt. Még van négy perc az óráig, de sehol sem látom őt. Mi...mi ez, csörög a telefonom.

- Igen, David vagyok!
- Szép napot, Lucas vagyok a Deliver Dailytől hívom, meghoztuk a csomagját, itt állunk a lakása előtt.
- Mégis milyen csomag?
- Egy nagy Party Csomag, két napja rendelte, nem jó embert hívtam?
- D-De igen, elnézést elfelejtettem. Még sajnós iskolában vagyok, mennyit kell fizetnem majd?
- 1200 £ lenne.
- M-M-Mennyi? - esett le az állam.
- Uram, tegnap elküldtük e-mailben, hogy mennyi lesz. Ha nem utal, akkor sajnós el kell vitetnem és még pótdíjat is fizetnie kell.
- Jó, jó, várjon! Pillanat és utalom.

Ahogy megnyitottam a bankfiókját Davidnek, akkorára nyílt a szemem, mintha só ment volna valami sebembe. Ennek a srácnak van 257 000 £ a számláján. Mégis hogyan? Az több, mint ami a családomnak van összesen...

- Átment uram?
- Igen megjött, köszönöm. A tornácon lesz a csomag, jó bulizást kívánok!
- Köszönöm, visszahall!

Még most sem tértem magamhoz. Most költöttem el egy átlagember havi bérét buli kellékekre és piákra. Honnan van ennyi Davidnek? Meg mi az, hogy a lakásom előtt? David elköltözött volna a szüleitől? De erről csak tudnánk - érdekes.

Az első tesi órát a történeteken való agyalással töltöttem. De a másodikon már meg kellene keresnem Denzelt. Szerintem az edzőteremben lesz. Hát persze, hogy itt van. De ne feledjük, David vagyok, nem szabad elrontanom.

- Csao, Denzel, tudsz segíteni?
- Befejezhetem ezt a szettet?
- Ja, persze, bocs! - furán agresszív most Denzel.

- Mondjad, David, mi az!
- Csak annyi, hogy tudod-e, meddig lesz George ezen az önkéntes dolgon?
- Egész nap.
- Egész nap, értem. Át tudod neki adni, hogy sajnálom a tegnapit? Elkaptak a heves érzelmek, remélem, nem tettem kárt a kockájában.
- Na, ez szokatlan tőled. Még átgondolom. A kocka miatt meg ne aggódj, ma reggel, sulis előtt odaadta Amirnak, ő játszik és ő vigyáz rá.
- Tényleg, ti jöttök a bulimra Amirral?
- Amir még lehet, de rám ne számíts. Most meg, kérlek, menj arrébb, edzenék tovább.

Eléggé passzív agresszív Denzel Daviddal, de legalább megtudtam, hogy nincsenek túl jóban. Meg hogy a kockám nagyjából jó helyen van. Azt mondta Denzel, Amir lehet, hogy jön, megkérdeztem tőle is. Oh, pont látom a folyosón, ott játszik a kockámmal.

- Salam Alaikum, arab haver, mit csinálsz?
- Annyiszor mondtam már David, hogy ne így köszönj nekem. Hidd el, tudom, hogy arab vagyok, nem kell minden nap emlékeztetni rá - akad ki Amir.
- Bocsi, hehe. Számíthatok rád a mai bulimon?
- Szerintem nem, holnap születnapom lesz, és a családdal ünnepelünk délután, nem kell nekem két buli egymás után.
- Pedig hidd el, nagy buli lesz. Felrobbantjuk az utcát... Vagy is, ne... Nem úgy értettem.
- Mhm, gondolom.
- Ne haragudj.
- Nem gond! Már megszoktam. Minden nap csináltok valami arab viccet, már lepattan rólam.
- Az a George kockája? Egész jól haladsz!
- Ja, igen. Azt hiszem valami hét algoritmusnyi lépés van, de eddig csak kettőig jutottam. Mivel George meg nincs ma, így egész nap ezzel játszottam, majd visszateszem a padjába.
- Jól van. Addig is boldog születnapot előre is. De csak naplemente után koccints! - vicceltem és futottam utána.
- DAVIIID!

Szerintem jól hoztam David szerepét. De tényleg nagyon durva, hogy mennyi arab viccet meg sztereotípiát kell lenyelnie Amirnak egész nap. Nem lennék a helyében, nehéz lehet. De legalább neki ott van a nagy családja, akikkel hétvégén mindig megy valamerre. Az biztosan kikapcsolja őt a sok rossz vicc után. Én minden történetet Anyukámmal beszélek át sulis után. Igaz, nem mindig ér rá, de legalább mindig megpróbál rám időt szakítani. Örölnék néha, ha akkora lenne a családom, mint Amirnak. A posztjai alapján mindig jól telnek a napjai velük, úgy szeretném érezni, milyen egy hasonló családban lenni. Mindig kap lelki és pénzbeli támogatást tőlük. Nálunk meg lassan nekem is diákmelót kell vállálnom, hogy boldogulni tudjunk. Igazságtalan az élet. Daviddal összehasonlítva is. Mindenkinek jóval jobbak a körülményei, mint nekem. Kíváncsi vagyok, megtalálom-e David szüleit még buli előtt - tényleg érdekel.

De végre vége a napnak, akkor menjünk és nézzük, milyen egy David-szerű buli. Remélem, Carlos hazaért, hogy segítsen pakolni. 1200 £-ért, remélem sok dolog jött. Vagy lehet, hogy most jön el az ideje annak, hogy megismerjem a családját. Nézzük, mik vannak a telefonban. Autószerelő, Amelia, Aldi meló, Apa - itt van! Csörgessük meg, hogy kellene egy kis segítség.

- ——— Ezen a számon előfizető nem kapcsolható.

Érdekes. David apjának nem lenne telefonja? Az anyukáját nem is találom. Hátha a házban találok valamit, ami hasznos lehet. Körbenézek a konyhában, hátha ott esetleg. Oh, van itt egy kép hűtőmágnessel feltéve, de csak a hátulja látszik. Nézzük, mi ez! Egy fotó a szülőkről. Esküvői fotó, de fekete fehér. Nem annyira öregek, hogy ilyennek kellene lennie a képnek. Pedig még nyomtatójuk is van, biztosan van pénz színes patronra. A szobájuk szép tiszta, mintha régóta nem járt volna itt senki. Az ágy mellett ott van egy vezetékes telefon, és mintha világítana - ránézek. Azt írja, hogy a hangposta megtelt.

- *Fi...Fiam. N...ggódj min...endbe...esz. Anyád már hívj...a ment... *kamion kürt egyre hangosabban, és hívás vége**

Nagyon rossz volt a hang, alig értettem egy szót is belőle. De a hangok alapján valahol egy autópálya mellett lehetnek. Van egy következő is.

- **folyamatos beszélgetés, sziréna és rádió hangok*. Igen, itt vagyunk a ...tópályán. Ha...mas...ambol törté...enki nem élt...úl. Erősi...re len.. szükség... Mi ez a telef... a férfi hívá...an volt. *telefont letették**

Úgy érzem, egy picit le kell ülnöm. A testem nem bír már állva maradni. Ha a jeleket meg a rossz minőségű hívásokat összerakom, cs-csak egy dologra tudok gondolni. De csak nem. Nem, ez nem lehet igaz...

Mi ez, ráültem valami papírszerűre. Miért van valami papír a szülők ágyán? Ránézek, szerintem. Mindenféle postai levél, különböző emberektől. De vagy több tucat, mind David nevére küldve. Még a mi családunk is küldött.

- *Szia, David, George szülei vagyunk! Sajnálattal hallottuk, mi történt, őszinte részvétünk, ha kell bármi, szólj nyugodtan!*

Itt már az ülés se segített - lefeküdtem a padlóra. Davidnek a szülei... meghaltak. Ez szörnyű! Hogy lehet, hogy sose mondta senkinek? Meg nem is lehet rajta látni, egy cseppet sem. De ez akkor megmagyarázza azt a sok pénzt - örökölte tőlük. Vajon a sok buli rendezésnek, meg hirtelen stílusváltásnak ez lenne az oka? Így vezetné le a feszkót? Meg ezért él együtt Carlossal, hogy ne érezze magát egyedül? Szörnyű, sose akarnám átélni. Hiába van meg mindene! Külsőleg egy jó életű és magabiztos srácnak tűnik, de sokkal több minden van a háttérben, mint azt bárki gondolná róla. Lehet, hogy azért nem nézte meg ezeket, mert próbálja elfelejteni ezt a nagy tragédiát. Sokkal könnyebb lenne neki, ha ezt elmondta volna nekünk - szerintem. Mindig is vágytam arra, hogy megnézhessem, milyen egy bulija és milyen nem aggódni a pénz miatt, de ha ez az ára... Most kellene egyedül lenni, de jön a buli. Vajon David is így érezte? Hogy kívül mosolyog, de belül darabokra van törve?

- Cső, David, meg is érkezett a banda a bulira, remélem, készen állsz! - kiabált Carlos, én meg próbáltam összeszedni magam.

Részlet és fejezet vége